

Ep. 3 – Dragos Riti

Andrei [00:00:18] Invitatul meu de astazi este Dragos Riti, facilitator in metoda constelatiilor, o metoda prin care putem intelege cat de mult ne afecteaza incarcatura genealogica pe care o purtam, inconstient, cu noi. De mai bine de 30 de ani, Dragos Riti a trecut prin mai multe terapii complementare, primul contact a fost cu presopunctura si reflexologia, domenii in care tatal sau excela. A urmat regresia temporala, terapia cranio-sacrata si pana la urma constelatiile familiale si organizationale. Dragos, bine te-am gasit!

Dragos [00:01:15] Bine te-am gasit, Andrei, multumesc pentru invitatie. Ma bucur sa ne vedem si sa avem o discutie in zona aceasta. As vrea, inainte sa incepem, sa fac o precizare. Mi-ai facut o prezentare foarte frumoasa. Nu sunt psiho-terapeut. Pregatirea mea e mai vasta, am mai multe linii de pregatire. Am urmat si cursurile facultatii de psihologie, intr-adevar, insa domeniul meu de activitate este acesta al dinamicii familiale, sunt facilitator de constelatiile familiale, in esenta.

Andrei [00:01:41] Am inteles. Atunci cred ca putem intra direct in subiect: cum functioneaza acest sistem transgenerational?

Dragos [00:01:55] Discutia e extrem de lunga si putem petrece zile vorbind despre asta. Pe scurt, ideea este ca noi venim pe lumea asta, fiecare dintre noi, cu bagajul lui. O parte din el vizibil, sunt mostenirile genetice pe care le preluam de la parintii nostri si avem ochii, gura, parul care sunt asemanatoare cu ale parintilor sau ale bunicilor, insa venim si cu alte lucruri care nu sunt vizibile, si anume: cu toate intamplarile de viata ale parintilor nostri, ale bunicilor, ale strabunicilor nostri samd. Pana probabil la a 7-a, a 9-a generatie sau mai mult. Desi pare ciudat ceea spun acum, stiinta a demonstrat in ultimii 10 ani ca ADN ul nostru are capacitatea, dincolo de a stoca bagajul nostru genetic, de a stoca orice informatie care se petrece atunci cand individul interactioneaza intr-un anumit spatiu: fie fizic, fie temporal. ADN-ul are o capacitate de stocare a informatiei uriasa, cred ca nu exista nimic pe pamant in momentul de fata, cu toate computerele puse cap la cap, capacitatea de stocare pe care o are un milligram de ADN uman. Asadar, noi pastram in noi, inregistrate, toate amintirile, mai degraba experientele de viata ale predecesorilor nostri. Atunci cand venim pe lume, in mod evident, in planul fizic, noi suntem nepregatiti sa facem fata lumii, insa in interiorul nostru exista tot acest bagaj informational pe care il purtam. Pe parcursul evolutiei noastre, pe masura ce noi acumulam noi informatii din viata in caream intrat cu ajutorul mamei (pentru ca pana la 2 ani, suntem legati in mod direct de mama, tot ceea ce vede mama, tot ceea ce traieste mama, cumva traieste si copilul). De la varsta de 2 ani incolo, incepem sa avem constiinta de sine, sa ne dam seama ca universul nostru e un pic mai mare decat gura pana la mana si mama care e langa noi si universul nostru se largeste incet-incet, pana cand ajungem la maturitate. Unii ajungem mai devreme. Si daca din punct de vedere biologic sau social varsta adultului incepe la 18-21 ani, din punct de vedere emotional, aceasta varsta poate fi in cu totul alte zone. De ce asta? Pentru ca, revin la ce spuneam mai devreme, toate lucrurile acea care sunt inregistrate in interiorul meu, in constientul meu cu care vin pe lumea asta, se vor manifesta de-a lungul perioadei mele de dezvoltare si in momentul in care intru in zona de adult. Acuma ce se intampla? Dinamica sistemica, asa cum a fost ea postulate de fondatorul metodei, are 3 principii fundamentale, si anume: apartenenta, ordinea si echilibrul. Daca unul dintre aceste 3 principii sunt inculcate sau nu functioneaza coerent, atunci apar dezechilibre in cadrul functionarii sistemului si se nasc tiparele. Tiparele care se repeta si ele se vor repeat

pana cand un individ din cadrul sistemului intelege ca e un loc in care are nevoie sa se uite in cadrul sistemului, sa reaseze o legatura care e intrerupta sau nu functioneaza corect. Daca cineva din cadrul sistemului este exclus, in momentul acela produc un dezechilibru in sistem, iar sistemul va cauta sa echilibreze. De multe ori, persoana care este exclusa sau in generatia persoanei care este exclusa, sistemul nu are intotdeauna resursele sa reface acest echilibru. Si atunci, ce face? Investeste energia astfel incat, la un moment dat, un individ, din cadrul sistemului, peste generatii, sa se manifeste in asa fel, incat cel care a fost exclus sa fie vazut. Exista o legatura, se numeste loialitate oarba, intre cel din generatia ulterioara care se manifesta cu o forta foarte mare, astfel incat cel care a fost exclus sa fie vazut.

Andrei [00:06:51] Totusi este clar ca e o intreaga stiinta si deja e o intreaga informatie aici deja. Acest bagaj, acest AND pe care inmagazinam si stim ca il purtam din generatie in generatie. Este evident ca la un moment dat noi suntem constienti de mai multe lucruri care vin din spate, indiferent ca sapam si vedem un arbore genealogic sau pur si simplu ne interesam de rudele, strabunicii nostri si am vrea sa nu dam mai departe, constient, acest lucruri, copiilor nostri. Cum facem asta la nivel realist? Cum reusim sa punem aceste bariere, sa reparam anumite lucruri sau sa lasam din mana niste bagaje jos si sa mergem mai departe?

Dragos [00:07:27] Toate lucrurile se intampla pentru un motiv si daca eu am inteles ca se intampla ceva cu mine si nu e in regula si vreau sa schimb asta, locul de explorare este in interiorul meu, este introspectia. Cad vorbesc despre introspectie, nu e vorba sa ma inchid intr-o camera si sa meditez, sa vad cum ies la iveala lucrurile, ci mai degraba sa fac o explorare in cadrul sistemului meu, sa vad ce anume evenimente s-au petrecut in trecutul meu care ma tin pe mine intr-un loc de nefunctionalitate sau de functionalitate care nu e coerenta si corecta. Putem face asta cu mai multe metode terapeutice care sunt intalnite acum si sunt la indemana, Una dintre ele este aceasta metoda, metoda constelatiilor familiale. Mai sunt si altele si sunt in mare masura eficiente. **Ce are in plus metoda constelatiilor familiale este ca faptul ca reusim sa ne conectam la acest camp al familiei, acest camp cunoscator, 'the knowing field', asa cum a fost numit el, si putem extrage informatia din inconscient. Si** atunci cand suntem in conexiune cu familia noastra, putem extrage informatiile care sunt necesare ca sa ne uitam la locul nostru de dezechilibru. Mai mult decat atat, ne permite sa ne uitam in locuri in care cu nivelurile constiente nu putem sa ne uitam. Practic, cu ajutorul acestei metode, scoatem la suprafata toate dinamicile ascunse, invizibile, secretele care sunt prezente in sistemul nostru si le punem pe masa si le putem analiza si putem pune in context astfel incat sa inchidem cercurile care sunt nefunctionale.

Andrei: Am inteles, dar se pot lucra anumite blocaje deja instalate?

Dragos: Se poate lucra absolut orice. Si asta este o alta particularitate a metodei. Are un potential nelimitat. Orice aspect, oricat de fin, de apropiat sau de indepartat pe care vreau sa il epxplorez, il pot explora cu ajutorul metodei si, sigur, cu ajutorul cuiva care este pregatit in acest sens ca sa ma ajute sa fac calatoria. Spuneam mai devreme ca lucrurile se intampla cu un anume motiv, metoda este larg deschisa pentru toata lumea, insa nu toate lumea e deschisa sau in locul in care sa se poata manifesta, sa-si permita sa intre in acest camp de explorare. Pentru ca de multe ori ne intalnim cu foarte multa suferinta. Prima reactie pe care o avem noi in fata suferintei este sa ne retragem. Pentru ca asa am fost educati, nu e bun 'doare' samd si

astea fac parte din tarele educatiei pen care noi am primit-o si fara sa vrem, uneori o face si in fata copiilor nostril. Dar daca stiu ca singurul mod de a rezolva o preblma, oricat de dureroasa este, este sa trec din nou prin ea, atunci nu mai caut portite de scapare, nu ma retrag, nu caut sa ocolesc, ma duc si stau in fata ei si o confrunt. Sigur ca e posibil ca in acel moment sa recuplez la o trauma pe care am trait-o la un moment dat in viata mea, si de regula traumele astea puternice apar in copilarie, in copilaria mica sau mai mare si ele provoaca o reactie fizica in interiorul de care uneori sa fiu speriat. Dar, diferenta este ca acum cand ma uit la acea trauma sunt intr-un loc in care am uneltele necesare sa fac calatoria din nou. Si anume, sunt intr-un loc de adult care are capacitatea sa contina evenimentele si sa le priveasca cu alta privire, cu alta abordare. Si data facuta aceasta calatorie, in momentul in care am trecut de zona de durere si de trauma, voi avea o cu totul alta perspectiva asupra vietii si de fapt asta este ce ofera constelatiile. Intotdeauna spun celor care lucreaza cu mine ca cee ace le ofer eu nu este o pastila magica, nu le dau aspirina sa se vindece de cine stie ce. Li ajut sa deschida o usa sis a faca o calatorie dupa care sa poata privi inapoi sa vada cum stau lucrurile si daca perceptia mea se schimba dupa aceasta calatorie, totul universal se schimba. Nu mai poti sa schimbi ceea ce s-a intamplat in trecut, in mod evident, insa pot schimba perceptia mea asupra evenimentelor care s-au intamplat in trecut si atunci toata imaginea se schimba. Si un aspect extrem de sensibil este acela ca daca trauma se petrece in copilarie, copilul nu are mecanismele necesare, dar nici capacitatea de a avea o imagine clara si fundamentata asupra lucrurilor. Si atunci, din acel moment, eu port cu mine, acea imagine pe care copilul a inregistrat-o si care este poate deformata atunci cand ajung in zona de adult. Ori adultul are aceasta caacitate sa priveasca aceasta imagine cu toate elementele care sunt reale in poveste.

Andrei [00:13:05] Dragos, spuneai ceva foarte interesant la inceput, mi-a ramas acum in minte si as vrea sa ne reintoarcem putin. Daca m-ai putea ajuta cu niste exemple concrete. Recunosc, este pentru prima data cand ma lovesc de cele 3 elemente: apartenenta, ordine si echilibru. Dacă ai putea puțin să ne întoarcem la ele, la niște exemple concrete sau la niște lucruri care să mă ajute să înțeleg puțin mai bine.

Dragos [00:13:33] Una dintre particularitățile sistemelor este aceea că pentru a supraviețui el poate sacrifica o parte a lui pentru ca întregul să meargă mai departe. Acesta este un aspect. Și atunci, în situații limită, dacă vrei, se poate întâmpla ca cineva să fie exclus din familie. Principiul acesta al apartenenței spune așa: că oricine are un drept egal de a aparține unui sistem familial, iar mai pe românește înseamnă că indiferent ce s-a întâmplat în viața noastră noi avem un tată și o mamă și asta e ordinea, asta atinge al doilea principiu al sistemelor. În momentul în care un copil este abandonat sau cineva este exclus din familie, spuneam mai devreme, se naște un dezechilibru în sistem și apare un tipar. El nu se va manifesta în acel moment, însă se va manifesta în timp în sistem. Ce se întâmplă? Dacă am exclus pe cineva din familie, e posibil ca generațiile următoare, copilul meu, să zicem, să manifeste o energie extrem de puternică astfel încât persoana care a fost exclusă să poată fi văzută și să fie reintrodusă în familie. Și vă dau un exemplu: copilul meu se manifestă exact în același fel ca bunicul care a fost expus. Eu nu știu pentru că nu l-am cunoscut, dar el manifestă chestia. Dacă la un moment dat cineva din familie vine și vede: ia uite mai, face exact ca bunică-su sau ca străbunica. Acela este modul în care putem lega felul în care copilul se manifestă de ce s-a întâmplat cu bunicul și de fapt ceea ce face el este o nevoie profundă ca cineva din familie care a fost expus să fie văzut și să fie reintrodus. Și uneori lucrurile se manifestă în felul în care simt că nu îmi trăiesc viața mea, că fac ceva care nu are legătură cu mine, deci trag ca disperatul să fac niște lucruri, le fac și nu mi

aduc nicio satisfacție și mă țin într-un loc în care îmi dau seama că nu sunt ale mele. E cumva ce spuneam mai devreme. O loialitate oarbă în cadrul sistemului pentru cineva din exterior care nu e văzut și are nevoie să fie reinclus. În momentul în care ne uităm în sistem putem să identificăm acea persoană și acea energie și putem face o mișcare terapeutică sau un ritual astfel încât energia acelei persoane să fie readusă și inclusă în cadrul sistemului. Chiar dacă, repet, persoana nu mai este, energia este prezentă și toate lucrurile astea se întâmplă de multe ori în acest plan subtil în care trăim și nu avem materialitatea lui. Acest plan informațional. Informația există de la începutul universului. 13.8 miliarde de ani până acum și va exista încă până la finalul universului. Oricum ar fi el. Si este doar o chestiune în ce fel ne cuplam la acest plan informațional și extragem informația de acolo.

Andrei [00:16:53] Spuneai de abandon și de excludere. Nu neapărat trebuie să fie într-o formă concretă, nu? Poate să fie și la nivel de cum simt eu ca fac parte din acea haită.

Dragos [00:17:07] Deci lucrurile se pot manifesta într-o gamă extrem de largă. De la zona cea mai extremă în care efectiv refuz să mai văd pe cineva sau nu îl mai primesc în cadrul familiei, până la acel sentiment interior de: nu mai vreau să vorbesc cu el, pentru mine ai murit. Si aici e un alt plan pe care e important să îl atingem și anume faptul că noi avem asupra noastră niște unelte extrem de puternice și dacă nu suntem conștienți de ele și atenți în ce fel le folosim, ele se pot transforma niște arme extrem de distrugătoare. Si aici eu vorbesc despre intenție și despre cuvânt, despre gând și despre cuvânt. Ele sunt energie ca orice altceva care este prezent în această lume. În momentul în care imi manifest intenția într-un anumit fel, ea va pleca, acea energie se va duce în univers și se va manifesta. Și cel mai banal exemplu pe care îl dau de regulă la orice workshop este acela când sunt la volan și conduc, dacă îmi conduc mașina și unul îmi taie calea. Tendința mea e să îi spun 'Ești un idiot!'. În acel moment, pe omul ăla l-am trimis în acel spațiu în care el se va manifesta ca atare și pentru mine nu va exista nicio șansă ca el să aibă un alt comportament pentru că eu l-am trimis acolo. La fel se întâmplă și când ne gândim la oamenii în jurul nostru, când avem o emoție puternică legată de ceva sau de cineva, ea se va manifesta și dacă fac acea excludere interioară "nu mai vorbesc cu tine" sau "nu mai ești pentru mine", este o excludere. Aceasta este legată și de un alt plan al dinamicilor sistemice, acela al promisiunilor pe care le facem, ni le facem nouă când suntem copii sau când le facem altora. Si vă dau un exemplu. Taică meu m-a bătut de m-a capiat. Imi jur că nu voi avea niciodată copii și e o promisiune pe care o fac când am 7 ani, 10 ani, 11 ani. Viața mea decurge cum decurge ea și sunt la maturitate, am 30-35 de ani, îmi doresc o familie și copii și orice aș face, copii nu vin, pentru că eu am făcut o promisiune. Atunci am lansat acea energie în univers și am zis 'nu voi avea niciodată copii.' . În momentul în care conștientizăm lucrurile astea și ne dăm seama de uriașa putere pe care o au intențiile și cuvintele noastre, devenim în primul rând mai responsabili, dar și conștienți de cât de mult putem să facem ca lucrurile să se manifeste în jurul nostru. Si sigur că putem face un ritual sau să facem o acțiune terapeutică ca să ne dezlegăm de acea promisiune.

Andrei [00:19:57] E suficientă conștientizarea, Dragoș? Exact pe exemplul ăsta pe care l-ai spus acum? E suficientă conștientizare, să se facă o regresie, să mă întorc să înțeleg că acum 25 de ani mi-am promis un lucru pentru că nu vroiam să semăn cu unul dintre părinți? Si atunci zic: ok, am conștientizat, deci m-am deblocat.

Dragos [00:20:15] Uneori poate fi suficient însă de cele mai multe ori nu e. Am să vă dau exemplul personal. Tatăl meu era un om extrem de sever și autoritar și în mod evident că luam și eu niște bătălii senzaționale pentru că îi apăsam toate butoanele astfel încât să îl scot din minți. Și mi-am luat-o sănătos până târziu pe la 18 ani. Cert este că la vârsta de 16 ani am avut acel moment despre care povesteam mai devreme și am zis Dacă o să am vreodată copii. eu nu o să fac niciodată ce îmi face asta mie. Viața pe repede înainte. Căsătorit, copil, băiat, 3 ani. Intră în bucătărie, sparge toate farfuriile care erau în dulap și canile. În acel moment, am cuplat la ceva și primul lucru pe care l-am făcut a fost să îmi duc mâna la pantaloni să scot cureaua și să mă duc să îl altoiesc/ Copilul a fugit, trei ani, îți dai seama, nu știa nimic. L-am prins în pat. În momentul în care am ridicat mâna să îi trag cucureaua pe fund. Am avut în acel moment unul din momentele mele de de turnura în viață în care mi-am dat seama că făceam exact ce îmi făcea taică-miu mie și eu mi am promis că nu voi face niciodată asta. Acela a fost un moment de conștientizare și a fost atât de puternic încât m-a răsturnat din locul în care eram să înțeleg că nu aia e calea și din momentul ăla nici când s-a mai întâmplat să mai existe un gest de genul ăsta vizavi de el. Însă, asta nu înseamnă că problema mea s-a rezolvat în totalitate în relația cu taica-miu. A fost doar un mic aspect, iar călătoria a fost extrem de lungă și a durat foarte mulți ani până să realizez de fapt ce s-a întâmplat cu mine în cadrul familiei și ce s-a întâmplat cu tatăl meu în cadrul familiei. Și aici e foarte posibil ca atunci când eu nu am primit de la părintele meu ceea ce aveam nevoie, în esență, iubire, atenție, sprijin, ca doar asta are nevoie copilul. Nu mașini, nu tablete, nu alte povești. În acel moment, dacă eu am o relație deficientă cu părintele meu, atunci când voi avea un copil și dacă este de același sex cu mine se petrece următorul fenomen: voi proiecta pe copil imaginea părintelui meu și voi cere copilului să îmi dea ceea ce nu mi-a dat părintele meu ori pentru un copil este imposibil să fac acest lucru. Și ca să reiau tot exemplul meu, de fapt taică-miu când se uita la mine îl vedea pe taică-su. Care a plecat când avea 5 ani. Părinții au fost despărțiți și dincolo de faptul că exista o judecată profundă la adresa lui exista și foarte multă iubire în spate care nu se putea manifesta. Ori eu fiind primul născut, toată iubirea s-a manifestat asupra mea, dar și toate așteptările pe care le avea de la taică-su să îi împlinescă lucruri. Ori eu, în locul ăla. copil fiind, nu aveam cum să fac asta, nu aveam să îi dau ceea ce avea el nevoie. În momentul în care, după procesul meu lung, am ajuns în locul de conștientizare. De fapt ce se întâmpla în dinamica dintre tatăl meu și mine în momentul ăla. Pentru mine, a fost un alt moment profund și anume ca toată judecata pe care am purtat-o părintelui meu și a tuturor lucrurilor pe care am considerat eu că mi le-a făcut și au fost nedrepte, au căzut în momentul în care am realizat că el a trecut printr-o suferință uriașă în legătură cu părintele lui și că din locul ăla se manifesta. Atunci când ajungem în locul ăsta de înțelegere profundă, nu mai există judecata. Aia e locul de pace și de așezare în relația cu părinții noștri și în general.

Andrei [00:24:30] Trăim vremuri interesante și din ce în ce mai dificile pentru că accesul la informație este foarte foarte mare foarte bun, Aud mulți părinții care încep să se confrunte cu exemple pe care tu le-ai dat mai devreme. Apropo de bucătărie, sparg totul și curea, și atunci ei decid să ducă copilul la terapie și de fapt e problema copilului. E mai importantă terapia pentru părinți sau pentru cei mici.

Dragos [00:25:03] Eu sunt de părere și mai sunt mulți colegi care vă vor spune probabil același lucru: că nu copiii au o probleme. Copiii sunt manifestarea a ceea ce se întâmplă în familie. Copilul este simptomul familiei. Și când spun simptomul familiei nu mă refer neapărat la cei doi parteneri, deși poate fi vorba de ei, ci la tot ceea ce înseamnă familia, în spatele lor, fie din partea mamei, fie din partea tatălui. Spuneam mai devreme, că venim cu poveștile astea după noi, iar copilul este un simptom care manifestă ceva ce caută să

fie văzut și e ca la la doctor: dacă mă duc la doctor și îmi dă o pastilă să trateze simptomul, el o să dispară o vreme, după care va reapărea mai acut sau în alt loc. La fel și cu manifestare copilului. Copilul, în esență, nu are probleme, copiii se nasc în regulă, cu tot ceea ce poartă în ei și este de fapt pentru noi mesajul, dacă vreți, sau încercarea de a vedea în noi ce nu e așezat, ce are să ne spună copilul ăsta. Ce anume nu funcționează la noi. Sunt multe multe manifestări și dinamici care apar la copii și într-adevăr mulți părinți consideră că copilul e defect, să îl ducem să îl reparăm la psiholog sau mai știu eu pe unde. Am întâlnit și părinți care și-au dus copiii la psihiatru pentru că da poate e grav copilul și asta este cea mai tulburătoare experiență pentru copil, pentru că e pus într-un univers necunoscut în care i se spune că e ceva în neregulă cu el și în loc să îl ajuți să se dezvolte normal, îi sapi lui o sămânță de neîncredere în el și lucrul acesta îl va afecta pe parcursul dezvoltării sale, atât în copilărie, cât și în zona de adult. Nu copiii au probleme. Noi avem, adulții. Si poate ce s-a întâmplat în spatele nostru, ori când văd o manifestare care este dincolo de spectrul unei normalității al copilului. Si să nu uităm drama copilului este să se joace să se bucure și să crească. În rest mai are nimic altceva de făcut. Dacă noi credem că el trebuie să recite Scrisoarea a IIIa la patru ani sau să cânte la pian sau mai știu ce să facă, suntem complet nebuni, adică o spun cât se poate de responsabil. Singurul lucru pe care îl are de făcut copilul, repet, este să se manifeste, iar eu ca părinte ce am de făcut este să îi permit, să înlesnească această manifestare să o facă într-un mod continuator și în siguranță, pentru că copilul nu are mecanismele de pericol și de înțelegere a lumii în toata grozăvia ei. Asta e rolul meu ca părinte: să îi dau toată iubirea pe care pot să o dau copilului și să îi fiu sprijin acolo în dezvoltarea și educația lui.

Andrei [00:27:59] Apropo de sentimente și de ce simt copiii, am auzit destul de mult și am încercat să documentez. Apropo de ideea că noi, ca și copiii sau în momentul în care suntem copii, simțim anumite lucruri din momentul în care suntem în uter. Si aici mă refer la sentimente negative: la trauma, la stres la anumite situații sau sentimente pe care mama le are. Cum vezi zona asta de sentimente dezvoltate de către copil încă din uter?

Dragos [00:28:59] E o discuție lungă, sensibilă și interesantă. Să ne întoarcem la fundament cumva, la esența vieții. Cum vine copilul pe lume.? Dacă ne uităm biologic, în mare avem cam toți idee de cum se întâmplă povestea. Apare copilul. Nu e foarte clar pentru unii când e copilul suflet, când îl considerăm suflet? E viață, nu e viață? În momentul concepției, viața e prezenta, copilul e present. În momentul ăla, există o conștiință care începe să se dezvolte în uterul femeii si lucrurile să meargă mai departe. Inșă el, ca și energie dacă vrei, el e prezent de multă vreme în acel câmp al familiei. Și cumva, dacă vreți, să mergem în planurile mai spirituale, e o alegere pe care el o face să vină în acea familie pentru că acei părinți au nevoie de o lecție. Iar lecția este chiar părintele. Si nu pentru că punem lucruri într-o judecată de bun sau rău sau că trebuie pedepsit sau trebuie să fie fericiți, ci pentru că, cu ajutorul lui, cu ajutorul acelu suflet, familia respectivă are o șansă să treacă la următorul nivel emoțional sau spiritual. Cam asta e călătoria spirituală a unui suflet până să ajungă pe lumea asta. Acum, în momentul în care ovulul este fecundat de spermatozoizi, viața începe să se manifeste și pe parcursul dezvoltării embrionului în uterul femeii, pe măsură ce sarcina avansează, conexiunea dintre copil și mamă devine din ce în ce mai puternică. Or toate emoțiile pe care le trăiește mama copilului le simte, le simte însă amplificat: dacă tristețea e mare, copilul va simți de zece ori mai puternic. Dacă bucuria e mare, copilul va simți de zece ori mai puternic și așa mai departe. Evenimentele care se întâmplă cu mama, relația dintre cei doi parteneri, se reflectă la nivelul copilului și

atunci uneori se întâmplă, dacă relația dintre partenerii e disfuncțională, când vine copilul pe lume, există o anumită tendință a copilului de a se manifesta către unul sau către celălalt dintre părinți. Toate lucrurile asta copilul le preia. Pentru că spuneam ca există acest câmp informational, acest câmp cunoscător la care forma aceasta timpurie și pură de viață are acces nemijlocit, lucru pe care noi ca adulti nu îl mai avem pentru că suntem supuși de-a lungul întregii vieți la condiționări și, mai mult, generații întregi înaintea noastră au fost supuși acelorași condiționări care cumva sunt deja înregistrate în interiorul nostru. Ori noi ca să fim capabili să ne întoarcem la un natural al lucrurilor care era poate acum 300 sau 500 de ani sau poate și mai mult, este destul de dificil, dar copiii au această abilitate să se conecteze. În perioada timpurie a vieții, copiii sunt extrem de sensibili și de capabili să se conecteze la energia care se manifestă în cadrul familiei și aici mai apare un aspect: pentru copil, indiferent cum sunt părinții lui, cum sunt văzuți de societate sau cum sunt ei percepuți, pentru copil, părinții lui sunt cei mai buni părinți. Asta e înregistrată la nivel inconștient și el iubește în egală măsură pe amândoi. În momentul în care căutăm să manipulăm copilul sau apare o discuție între cei doi parteneri, atunci copilul ce face? Pentru că iubește în egală măsură pe amândoi, va căuta să preia asupra lui sarcina de salvator să își salveze părinții, să îi țină împreună. Și acest lucru se poate manifesta extrem de puternic, poate duce până la îmbolnăviri, somatizari, diverse boli și dacă vedeți copii de vârste tinere care au leucemie, cancer sau alte boli grave autoimune au legătură cu o manifestare în plan fizic a ceea ce se întâmplă într-un mare plan emoțional în cadrul familiei: fie că se întâmplă atunci între cei doi parteneri, fie că s-a întâmplat undeva înainte, dar copilul va fi întotdeauna loial părinților săi.

Andrei [00:33:24] Apropo de tensiuni în familie și de cum putem proteja copilul de aceste tensiuni: e suficient să fugim în altă cameră să ne certăm și apoi ne reîntoarcem toți trei într-o cameră.?

Dragos [00:33:36] Sigur că ajută. Inșă ne mințim dacă credem că îl mințim pe copil în felul ăsta, pentru că el va simți ca tensiunea există, ca e prezentă acolo. Sigur că ajută să mă ducă într-un loc în care copilul să nu fie prezent și chiar indicat să nu fie prezent la discuția pe care o au adulții într-un anumit sens. Inșă dacă atunci când discuția se încheie este ceva care a rămas și nu este așezat, copilul va cupla imediat la acea energie și va face ce spuneam mai devreme. Va căuta să îl salveze pe unul sau pe celălalt, iar exemplul cel mai potrivit pe care pot să îl dau acum este atunci când apare ruptura în cuplu. Părinții se despart și unul dintre ei rămâne cu copilul. Dacă să zicem rămâne mama cu băiatul, ce se va întâmpla? Băiatul va căuta să suplinească rolul tatălui. Se va pune în rolul tatălui și practic va deveni soțul mamei lui. Bineînțeles că toate lucrurile asta se întâmplă la nivel inconștient, iar el se va pune într-un loc pe care nu îl va putea susține: acela de adult responsabil care are nevoie să facă față provocărilor vieții și să fie providerul. Asta, pentru un copil este o povară uriașă și, la fel, e posibil să se manifeste fie somatizări fizice, fie să se maturizeze ultra rapid și să steargă cu totul acea perioadă de dezvoltare importantă din viața lui: copilăria și ce are de trait atunci. Iar lucrurile astea vor avea repercusiuni mai târziu în viața de adult. La fel se întâmplă și invers: dacă tatăl rămâne cu fata, e posibil ca ea să se caute să suplinească. Uneori nici nu e nevoie ca părinții să se despartă. Dacă unul dintre ei nu e disponibil, nu e prezent, atunci copilul de sex opus va urca imediat în locul părintelui care nu e disponibil, ca să îi satisfacă cumva nevoia și dorința părintelui, celuilalt părinte.

Andrei [00:35:39] Ai spus un cuvânt foarte interesant și aș vrea să mă leg puțin de el: disponibilitate. Cât de importantă e disponibilitatea ambilor părinți în același timp, a unui părinte pe rând, cum cum se manifestă această disponibilitate la nivelul unui părinte care știm că în momentul de față, în viața cotidiană, trece prin

foarte multe stări, are probleme, încearcă să găsească un echilibru între toate. De unde această disponibilitate și cât de importanta este ea?

Dragos [00:36:20] E legată de responsabilitatea faptului că am hotărât conștient sau inconștient să aduc o viață pe lume, iar în momentul în care fac asta, sunt pe deplin responsabil pentru acea viață și pentru ce se întâmplă cu ea. Și atunci ai nevoie ca din acest grup de responsabilitate să găsec sau să fac loc unei disponibilități de conexiune cu copilul meu. Lucrul asta uneori se întâmplă în mod natural și există o cale directă către copil în care eu sunt disponibil. Majoritatea părinților sunt acolo în zona aia, însă se poate întâmpla să nu fiu acolo pentru că am avut o traumă care nu îmi permite să mă conectez, pentru că am avut o proprie călătorie de viață care mă ține într-o zonă de imposibilitate de disponibilitate sau de conectare și practice, venirea copilului este șansa mea ca eu să transcend această problema, această trauma, această durere și să pot să refac această conexiune. Uneori se întâmplă, alteori nu se întâmplă, însă disponibilitatea pe care părintele are nevoie să o aibă în fața copilului este extrem de importantă și este la fel de importantă și să o aibă ambii părinți în același loc, dar și pe rând, pentru că nevoile copilului prin etapele sale de dezvoltare de creștere, vor fi la un anumit moment mai mult a atrase către mama, iar apoi, la un anumit moment, mai mult atrase de tata. Si cumva asta, asta face parte din călătoria de educație, dacă vrei și de creștere a copilului, în care el știa ce are nevoie de la fiecare dintre părinți la un anumit moment. Or dacă eu ratez momentul ăla, la revedere, nici că se mai întoarce și nu ii mai pot da copilului ceea ce el a avut nevoie de la mine atunci. De aceea e important să fim atenți, conștienți și prezenți la nevoile copilului. Sigur că sunt lucruri pe care eu ca bărbat nu le pot da copilului, I le poate da mama, la fel cum mama nu ii poate da copilului ceea ce pot da eu ca bărbat. Si dacă mă gândesc că eu nu pot sa-mi hranesc copilul la sân, cumva mama nu ii poate da dimensiunea siguranței în cadrul familiei, așa cum o poate da energia masculina. Si sunt multe multe aspect. Da, este o discuție extrem de sensibilă.

Andrei [00:39:18] Este. Si disponibilitatea probabil se traduce și într o întrebare pe care o aud din ce în ce mai des, inclusiv la cei care ne ascultă. Apropo de “ce iau ce preiau copiii?” Preiau doar ceea ce văd, după zicala “face ce a văzut acasă” sau mai degrabă “face ce a simțit acasă”?

Dragos [00:39:30] E valabilă și una și cealaltă și mai există încă una: “face ceva ce există în familie și n-a mai fost văzut niciodată”. Se întâmplă și lucrul ăsta. Copilul nu o să facă mai niciodată ceea ce spui tu. Și dacă o face, o face pentru că există o autoritate acolo și o impunere să o facă. Însă copilul va face mai întotdeauna ceea ce el vede și se va manifesta așa cum se manifestă unul dintre părinți sau amândoi. Există o anumită genă a familiei, dacă vrei, pe care copilul o îmbrățișează și se manifestă și el in ea. Face ce vede, dar face și ce simte în cadrul familiei, iar felul de manifestări al emoțiilor se va regăsi mai pregnant în relațiile apropiate decât în relațiile evidente și cazuale de zi cu zi. In asta mai degrabă vei vedea un comportament sau manifestarea lucrurilor pe care le ai pe care le văd și e important să ne punem întotdeauna întrebarea atunci când stăm în fața unui unui copil: cu cine e copilul asta aici? Pot să mă privesc? Pot să ii văd și pe părinții lui în spatele lui? Pot să ii văd și pe bunicii lui în spatele lui? Pentru că atunci când văd un copil nu văd doar un copil și văd o istorie întreagă, iar tot ceea ce manifestă el este rezultatul acelei istorii. De multe ori, avem tendința, când avem de-a face cu un copil care are o personalitate puternică și poate violentă, sa ii sugrumam aceasta manifestare, prin coerciție și să il punem într un loc în care să nu se mai manifeste așa. Ori asta este o abordare greșită pentru că acea manifestare pe care o vedem practic este nevoia de

exprimare a unei suferințe. Or dacă putem să ne uităm dincolo de manifestarea aceluia lucru, să vedem că în spatele lui există o suferință care îl face să se manifeste așa, fie că e cunoscută, fie că nu e cunoscută, atunci cumva perspectiva noastră se schimbă și nu mai avem nevoie să intrăm în acea zonă de respingere și de coerciție, ci putem să îmbrățișăm copilul pentru ceea ce este el, nu pentru manifestarea pe care o are. În acel moment, dacă putem face exercițiul asta, o să vezi că energia puternică se duce, pentru că copilul simte că e văzut, mă conectez la acel plan inconștient în care cumva îi dau de înțeles că îl văd și că îl percep. Dincolo de manifestarea ei, percep durerea pe care o poartă, căci fie că știe, fie că nu știe. Și cred că asta e o paradigmă care e nevoie să fie schimbată atunci când stăm în fața copiilor, mai ales când suntem într-o zonă de educație și avem în față noastră 10,15 sau 20 de copii care se manifestă fiecare în felul lui. Dacă am putea să îi privim, cum spuneam mai devreme, din perspectiva asta.

Andrei [00:42:55] Aud des și m-a pus de multe ori pe gânduri, atunci când mai întrebam de ce ți-e cel mai frică atunci când de vei avea copii sau acum când ești părinte. De foarte multe ori răspunsul este: "să nu fiu un părinte rău", indiferent că să fii o mamă rea sau un tată rău. Este despre o abordare ca atunci când ai un nou job și ți-e frică să începi? E un nou job și nu știi exact de unde să îl iei, cum să-l apuci, e frica de eșec și e vorba despre tine sau este altceva?

Dragos [00:43:32] Are legătură în primul rând cu educația pe care am primit-o. Asta e primul plan. Or dacă eu am fost educat să cred că nu sunt bun de nimic, ca nu o să fac nimic toată viața, în momentul în care mă trezesc în fața acestui eveniment de a avea un copil, se va naște întrebarea: voi fi un părinte suficient de bun? O să fiu oare în stare să îl cresc? Asta e un plan. Și întrebarea asta se va repeta la nesfârșit. Sau cum spuneam mai devreme, teamă să nu fie un părinte rău. De unde vine această întrebare? Ce anume îmi lipsește mie ca să pot să educ un copil.? E cumva acel element cu care sunt hrănit zi de zi că copiii trebuie făcuți nu știu cum crescuți nu știu cum dați nu știu cum etc și sunt cumva sclavul unei condiționări sau are legătură cu ceva ce s-a întâmplat în viața mea și mi-e teamă să nu repet față de copilul meu. Sau e ceva care există în mine pe care îl simt și care mă face să mă îndoiesc că voi putea să mi cresc copilul. Or asta este o întrebare eronată, dacă mă întreb pe mine, dacă mi-e teamă să nu fiu un părinte rău sau cum să mi cresc copiii. Ești cel mai bun părinte pe care copilul tău îl poate avea și atât. Atât. Exact așa cum ești. Or dacă realizăm lucrul ăsta, atunci întrebarea dispare, iar lucrul acesta îl putem realiza atunci când realizăm altceva înainte, și anume că părinții noștri au fost cei mai buni părinți pe care i-am fi putut avea. În momentul în care nu mai avem judecată pentru ei, putem să stăm într-un loc de nejudicată pentru noi și ne putem uita la copilul nostru cu o privire clară. Sigur că suntem tributari judecăților. Societatea ne pune în acest loc: "e bun", "e rău", "e alb", "e negru", "e diferit". Ori dacă ducem lucrurile în separare și în polaritate, atunci întotdeauna vom fi în suferință. Însă dacă le aducem împreună și le privim ca pe un tot și nu i înțelegem că nu există buni și răi ci există doar o manifestare a unor lucruri care au nevoie să se manifeste așa, atunci putem să transcendem aceste întrebări care ne pot ține blocați la un moment dat. Și încă un lucru: domne când aveți copii. Priviți-i cu ochii deschiși, nu cu teama că nu știți ce să faceți pentru ei, nu cu teama că poate nu aveți ce să le dați, ci uitați-vă la ei ca la o versiune îmbunătățită a voastră, a noastră, versiunea îmbunătățită a mea și a partenerei mele, a familiei a familiei mele. Pai copilul ăla este cea mai bună versiune a întregii familii care a existat până în momentul ăsta și dacă pășim în lume cu gândirea asta, ceea ce putem face pentru ei este să fim acolo în permanență ca sprijin, să ne dăm din lucrurile pe care noi le știm, atât cât poate primi copilul, într-un cadru de siguranță, spuneam mai devreme, dar să și

creăm spațiul pentru care ei să experimenteze viața și lumea prin propriile puteri, proprii ochi și să reușească să se dezvolte în felul în care au nevoie.

Andrei [00:47:15] Povestește-ne puțin Dragoș, te rog, de rolul secretului în familie și cât de sinceri crezi tu că ar trebui să fie părinții cu cei mici.

Dragos [00:47:29] Secretul. E bombă cu ceas secretul. Cred că întotdeauna există secrete în familie, mai mici sau mai mari. Însă, unele par să fie nevinovate, iar altele pot fi de-a dreptul tenebroase. Acum, există un plan în care depinde cum privesc acest secret, dacă privesc secretul ca pe ceva ce nu îi spun copilului meu, ar trebui să mă gândesc de ce nu îi spun. Îl privește pe el, îl ajută cu ceva, îi dă ceva în plus pentru educația lui? Ori dacă răspunsul este 'nu' la toate întrebările astea, atunci asta nu e un secret, ci este o discuție care se petrece la nivelul adulților și e nevoie să rămână în acea zonă pentru că, spuneam, copilul nu are mecanismele cu care să trateze această lume. Universului lui este limitat. Instrumentele sunt limitate. Deși abilitatea lui de conectare la informație este uriașă. Si fie că îi spun, fie că nu-l spun, el oricum, într-un fel sau altul are acces la informații. Acum, dacă se întâmplă un eveniment important în cadrul familiei și dintr-o teamă de a nu răni pe copil doresc să păstrez această informație sau o transform într-un secret, lucrul acesta poate avea consecințe diverse pe parcurs. Poate că copilul, emotional, nu este pregătit pentru a primi acea informație și atunci, dacă nu e pregătit, pot să fac ceva: să păstrez informația și să o livreze la momentul când este pregătit emoțional sau fizic să primească informații. Dacă cumva cauți să evit ceva cu care copilul s-ar putea conecta și ar putea face potențial rău, cu cât mă străduiesc să o țin mai ascunsă, mai în secret, ea la un moment dat va exploda și energia acumulată pe perioada cât a fost ținut ascuns acest secret va fi uriașă și atunci când va ieși la suprafață are un potențial distructiv uriaș. Si sigur că dacă e un secret legat, nu știu, nu vin acum neapărat exemple. Dacă un copil e făcut în afara căsniciei. Poate că partenerul știe, e o discuție avută între noi și am rezolvat-o dar nu îi spunem copilului, "lasă să nu știe că e mai bine așa". Cu cât țin mai mult și mai profund secretul ăsta, cu atât mai mult energia aceluia secret va crește, iar ea va exploda la un moment dat. Pentru că, ce spunea mai devreme, copilul are abilitatea de a se conecta cu informația din camp si o are atât la nivelul copilăriei, dar și apoi mai ales dacă acel secret s-a întâmplat pe perioada când era copil. Și atunci, ce se întâmplă cu el? Simți că ceva e în neregulă, că nu fac parte din familia asta, habar nu am. E posibil ca pe perioada de adult să simți că ceva e în neregulă cu mine și anume: "nu aparțin", "nu pot să mă duc într-un loc", "nu pot să-mi intemeiez o familie". Pentru că undeva, un secret a fost ținut departe de mine, eu nu fac parte din familia mea sau sunt obligat să fac parte din familia asta, deși nu am ce căuta aici. În momentul în care, și din nou, lucrul ăsta poate somatia la nivel fizic, la nivel emotional, mă poate duce în zone și în locuri în care să mă accidentez, să mă rănesc, fie fizic, fie emoțional fără să îmi dau seama de ce se întâmplă lucrul ăsta. Ori in momentul în care explodează, acel secret are o forță uriașă și poate fi devastator dacă eu ca adult aflu că de fapt din relația pe care părinții mei am avut-o, tatăl meu e altul, în momentul acela s-ar putea să vină o forță uriașă de judecată asupra mamei mele și mișcarea care se petrece la nivel emoțional este aceea de excludere: mi-ai ascuns cine e tatăl meu, pentru asta am sa te pedepsesc sau am să te exclud din viața mea Tiparul se se repeat, se manifestă din nou. Sau, se poate ca pe parcursul vieții mele să nu aflu niciodată de fapt că există un astfel de secret. Însă copilul meu să manifeste acest symptom, astfel încât persoana care nu a fost văzută și anume tatăl meu natural biologic să fie inclus. Aici e vorba despre excluderi. In modul în care exclud ceva, creez un tipar, se manifestă puternic și apare. Cu cât evenimentele mai puternice sunt transformate în secrete și cu cât sunt

păstrate mai adânc în cuferul familiei cu atât energia lor este potențial distructivă la un moment dat. Si inevitabil, acest secret va ieși la lumină. Una dintre colegile mele spunea, mai în glumă, mai în serios că metoda constelațiilor familiale este cel mai bun detector de minciuni. Si, într adevăr, pentru că asta asta face: mă duce în zonele în care pot să explorez zona de inconștient și zona de dinamici ascunse din cadrul sistemului.

Andrei [00:53:26] Wow. Pare un exercițiu constant de conștientizare. Ca părinte trebuie să fii conștient non-stop și să înțelegi toate lucrurile astea. Dragoș, cât de târziu e prea târziu?

Dragos [00:53:52] Vai ce-mi place întrebarea asta. Am să mai spun ceva: e important, că tot vorbeai de conștientizare, să conștientizăm că înainte de a fi părinți suntem ființe umane. Acesta este fundamentul tuturor lucrurilor. Inainte de a fi părinte, sunt un om care a trecut prin niște experiențe care poartă în interiorul lui niște povești pe care poate nu le cunoaște. Si din locul ăla. împreună cu partenerul, o să pășim în viață și o să devenim părinți. Dacă sunt în acest loc de constientizare, îmi va fi mult mai ușor atunci când intru în această nouă calitate de părinte și să mă manifest din ea. Iar acum, ca să îți răspund la întrebare:

dacă vrei să faci copii la 90 de ani cred că răspunsul este evident. Altfel, eu cred că niciodată nu e prea târziu și dacă ne uităm în termeni generali la acest lucru și ne uităm că fiecare dintre noi suntem unici, suntem un element unic în această lume, fiecare dintre noi are călătoria lui. Ori eu nu pot să mă trezesc în același timp cu tine. Chiar dacă avem aceiași parametri, același set, aceleași lucruri, pentru că fiecare dintre noi are călătoria lui. Si atunci, ne trezim sau ne găsim calea, atunci când e momentul potrivit. Intotdeauna. Când e momentul potrivit, lucrurile ni se așează în față și ni se revela. Altfel, nu. Dacă nu sunt pregătit, nu există și probabil ai și tu cunoștințe, deși poate și s-a întâmplat și ție: “Bai, mi se întâmplă mereu chestia asta”. “Mereu apare undeva chestia asta în povestea mea”, “mă întâlnesc cu același gen de oameni”, “mă întâlnesc cu același gen de situații”. “Am avut șapte accidente în ultimii trei ani”. “Astea sunt niște semnale că ceva din interiorul meu se manifestă în jurul meu care caută să mă trezesc. Ori până când nu sunt pregătit să mă uit la ele, nu le voi vedea. Ele se vor manifesta în continuare. Iar cel mai bun exemplu am să ți-l dau tot dintr-o experiență personală. Anul trecut sau la începutul anului, de curând, în urma unei misiuni pe care am avut-o la o televiziune legată de constelații, am primit un telefon de la o doamnă care a dorit să facă o ședință de terapie cu mine și am invitat-o. Doamnă avea 83 de ani. Dacă cineva la 83 de ani poate înțelege că poate să facă ceva pentru copilul ei, care avea 50 de ani, prea târziu nu e niciodată să facem lucrul ăsta. Dar asta a fost călătoria doamnei. Doamna care în relatările ei mi-a spus că a trăit o viață tumultuoasă, haotică și așa mai departe. Si pe la vreo 70 și ceva de ani a înțeles că ceva nu e în regulă, că de fapt a lăsat niște semne îngrozitoare asupra vieții copilului și caută să vadă ce sunt. Si, de atunci încolo, călătoria a început, până a ajuns la mine și am lucrat o constelație, legata de povestea ei și de călătoria cu copilul. Asta este cumva destinul nostru si dacă căutăm să îl înfrângem să-l suprascriem, nu avem nicio șansă. Fiecare avem călătoria noastră, pe care, sigur că da, putem să o nuanțăm sau putem să o transformăm astfel încât drumul nostru să fie diferit decât ceea ce poate ne-a fost scris atunci când am fost adusi pe lumea asta. Si putem asta doar uitându-ne la noi și ce e în interiorul nostru și fiind prezenți și conștienți de noi.

Andrei [00:58:13] Dragoș ești părinte. Poti sa-mi spui cea mai mare provocare? Cea mai importantă pentru tine acum.

Dragos [00:58:37] Am avut mai multe provocări. Cea mai mare provocare pentru mine a fost atunci când am pășit cumva în zona asta de înțelegere și de conștientă a lucrurilor, să mă uit înapoi și să văd că am exclus din viața mea un copil. Am o fată de 30 de ani pe care o am cu o parteneră din tinerețe, pe care multă vreme nu am vrut să o văd. Cumva, în interiorul meu a existat acea negare a faptului că am un copil. Ori cea mai mare provocare pentru mine acum este să stau în locul în care să mă duc către copilul meu care nu dorește să mă mai primească sau care nu își dorește să mă primească acum pentru că în mod evident exista acea, ce spuneam mai devreme, revoltă și frustrare a faptului că nu am fost prezent lângă ea când a avut nevoie. Asta este cea mai mare provocare a mea în acest moment și, din nou, e legat de călătoria mea personală. Si probabil că tot ceea ce s-a întâmplat de-a lungul vieții mele m-a adus în locul în care să mă întâlnesc cu constelațiile, să îmbrățișez metoda, să lucrez, să mă ducă înapoi în povestea mea să caut să imi așez lucrurile. Si mai sunt și alte povești, dar pentru mine cea mai mare provocare este asta: să mă reîntâlnesc cu primul meu copil cu care nu am reușit să mă întâlnesc până acum.

Andrei [01:00:14] Mulțumesc frumos pentru acest sharing. Dragoș, iti mulțumesc foarte mult! A fost o discuție extrem de interesantă pentru mine. Am avut multe momente de revelații și de 'aha' ascultându-te. Mi-am făcut multe notițe și am multe notițe pentru viitor. Eu, în calitate de viitor doritor de a deveni părinte, înțeleg că este un drum pe care trebuie să lucrezi constant cu tine, cu cine ești și să fii destul de pregătit și mi-ar plăcea să ne revedem într-un anumit orizont de timp pentru a putea povesti poate și eu din perspectiva mea de părinte. Ce greșeli fac și la ce lucruri aș vrea să mai lucrez. Dragoș, o plăcere, îți mulțumesc din suflet.

Dragos [01:01:08] Andrei, și eu îți mulțumesc foarte mult. Sper să ne revedem cum ai spus și tu. Poate ca nota de final așa: sigur că e important să fim responsabili, să fim prezenți, conștienți de noi, să lucrăm la noi ca să ne creștem copilul, dar mai e un element extrem de important: să ne aducem aminte să fim copii cand suntem cu copiii nostri.

Andrei [01:01:28] Îți mulțumesc din suflet, Dragoș, o seara faina!